

Sygn. akt: I C 229/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 7 listopada 2022r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka – Midziak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Iwona Górską

po rozpoznaniu w G. na rozprawie w dniu 19 października 2022r

sprawy z powództwa **M. (...) sp z o. o. z siedzibą w W.**

przeciwko **A. W.**

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 18 grudnia 2020r wydany w sprawie o sygn. akt I Nc 203/20 przeciwko pozwanej A. W.;
2. kosztami zarzutów obciąża pozwaną, uznając je za uiszczone.

Sygnatura akt I C 229/22

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w W. wniósł pozew przeciwko A. W. i R. W., domagając się wydania nakazu w postępowaniu nakazowym i zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 52.335,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że jest w posiadaniu weksla, którego wystawcą jest A. W., a poręczycielem R. W.. Przedmiotowy weksel został uzupełniony przez powoda zgodnie z deklaracją wekslową na sumę wekslową 52.335,74 zł z terminem płatności na dzień 14 sierpnia 2019r. Pismami z dnia 30 lipca 2019r. powód zawiadomił pozwanych o uzupełnieniu weksla i wezwał do jego wykupu. Pomimo upływu terminu do zapłaty pozwani jednak nie wykupili weksla.

(pozew, k. 8-9)

W dniu 18 grudnia 2020 roku w sprawie o sygnaturze akt I Nc 203/20 Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i nakazał pozwanym, aby solidarnie zapłacili powodowi kwotę 52.335,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 września 2019 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.282 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty, k. 41)

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2021 roku Referendarz sądowy uchylił nakaz zapłaty w stosunku do R. W. i umorzył przeciwko niemu postępowanie.

(postanowienie, k. 81)

Pozwana A. W. w całości zaskarżyła wyżej wskazany nakaz zapłaty i wniosła o jego uchylenie i oddalenie powództwa. Pozwana zarzuciła naruszenie art. 38 Prawa wekslowego poprzez przedwczesne wytoczenie powództwa i nieprzedstawienie weksła do zapłaty, naruszenie art. 10 Prawa wekslowego w zw. z art. 65 § 2 k.c. i art. 56 k.c. przez uzupełnienie weksła wbrew celowi i zamiarowi stron wskazanemu w deklaracji wekslowej, naruszenie art. 10 Prawa wekslowego i deklaracji wekslowej poprzez brak skutecznego zawiadomienia pozwanej o uzupełnieniu weksła, terminie i miejscu płatności, a także podniosła zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez uzupełnienie weksła w sytuacji, gdy pozwani nie mieli wiedzy o wezwaniu do wykupienia weksła oraz wypełnienia weksła w sposób niezgodny z porozumieniem wekslowym. Pozwana zwróciła uwagę, że weksel został wystawiony jako zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy leasingu nr (...). Zdaniem pozwanej określenie „zabezpieczenie” dotyczyło w rozumieniu stron okoliczności braku możliwości zaspokojenia wierzyciela, a nie występowania zabezpieczenia obok wierzytelności uprawniającego wierzyciela do wyboru sposobu zaspokojenia swej wierzytelności. Dalej, wskazała, że brak przedstawienia weksła do zapłaty skutkuje brakiem obowiązku zapłaty sumy wekslowej przez dłużnika aż do czasu przedstawienia mu weksła. Pozwana podniosła, że nie otrzymała wezwania do wykupu weksła, gdyż nie zamieszkiwała pod adresem, na który zostało ono skierowane. Do dnia wystąpienia z zarzutami pozwana nie mogła zapoznać się z wekslem i sprawdzić czy istnieje jej odpowiedzialność wekslowa. Nadto, pozwana wskazała na konieczność objęcia sporem także stosunku podstawowego.

(zarzuty od nakazu zapłaty, k. 90-96)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 września 2017 roku pomiędzy powodem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. a pozwaną A. W. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) w G. została zawarta umowa leasingu nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy powód przekazała pozwanej do korzystania samochód marki M. (...) nr VIN (...) na okres 60 miesięcy, natomiast pozwana zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia płatnego w miesięcznych ratach. Cena netto pojazdu wynosiła 167.311,71 zł, a cena finansowania 193.203,71 zł. W dniu 13 września 2017 roku pojazd został wydany leasingobiorcy.

(dowód: umowa leasingu nr (...), k. 128-129, wstępny terminarz płatności, k. 130-131, pokwitowanie wydania pojazdu, k. 140)

Zgodnie § 14 ust. 1 Ogólnych Warunków Umowy Finansowania Operacyjnego (dalej: (...)) umowa mogła zostać wypowiedziana w trybie natychmiastowym przez leasingodawcę m.in. gdy leasingobiorca zalega ze spłatą co najmniej jednej miesięcznej opłaty leasingowej lub popadł w zwłokę przekraczającą trzydzieści dni ze spełnieniem jakiegokolwiek innego świadczenia na rzecz leasingodawcy i pomimo upływu dodatkowego terminu wyznaczonego pisemnie przez leasingodawcę nie dokonał tej płatności. Jednocześnie zastrzeżono, że dla skuteczności wyznaczenia dodatkowego terminu wystarczającym jest wysłanie przez leasingodawcę do leasingobiorcy listu poleconego na dotychczas wskazany adres. Stosownie do § 14 ust. 4, gdy leasingobiorca zawarł więcej niż jedną umowę z leasingodawcą i zalega 30 dni z zapłatą jakiegokolwiek świadczenia na rzecz leasingodawcy choćby z jednej z tych umów, i pomimo upływu dodatkowego terminu wyznaczonego pisemnie przez leasingodawcę nie dokonuje płatności, leasingodawca ma prawo wypowiedzenia jednej lub wszystkich łączących strony umów.

W myśl § 15 ust. 1 w przypadku wypowiedzenia umowy leasingodawcy przysługują następujące uprawnienia:

- (1) roszczenie o zwrot pojazdu; jeżeli leasingobiorca nie zwróci niezwłocznie pojazdu leasingodawca ma prawo do odebrać na wyłączny koszt leasingobiorcy;

- (2) roszczenie o zwrot zafakturowanych opłat leasingowych do dnia przejęcia pojazdu przez leasingodawcę wraz z należnymi odsetkami za zwłokę, w tym pokrycie wszelkich poniesionych przez leasingodawcę kosztów związanych z wypowiedzeniem umowy;

- (3) roszczenie o zapłatę wartości rozliczeniowej wraz z poniesionymi przez leasingodawcę kosztami finansowymi naliczonymi stopą WIBOR +6% p.a. z dnia, na który wyliczona była wartość rozliczeniowa za okres od tej daty do dnia sprzedaży lub innego zagospodarowania pojazdu przez leasingodawcę, a w przypadku gdy odbiór pojazdu nie nastąpił, do dnia wyliczenia wartości rozliczeniowej, który jest wskazywany na dokumencie wystawionym przez leasingodawcę. Wartość rozliczeniowa to wartość bieżąca (obliczona na dzień płatności pierwszej raty leasingowej należnej po dniu wypowiedzenia lub wygaśnięcia umowy) uzgodnionej wartości końcowej (bez VAT) oraz wszystkich opłat leasingowych (bez VAT) należnych leasingodawcy od momentu wypowiedzenia umowy do uzgodnionego w umowie terminu zakończenia czasu jej obowiązywania. Wartość bieżącą oblicza się poprzez zdyskontowanie poszczególnych płatności przy użyciu stopy dyskonta w wysokości 2 % p.a.

Zgodnie z § 15 ust. 2 leasingobiorcy przysługiwało prawo wskazania na piśmie potencjalnego nabywcy pojazdu. Leasingodawca miał uprawnienie zlecenia biegłemu określenia wartości szacunkowej pojazdu, zaś w myśl § 15 ust. 3 miał prawo do zbycia pojazdu i zaliczenia ceny sprzedaży, po odjęciu podatku VAT i kosztów opinii biegłego, na poczet wartości rozliczeniowej. Leasingobiorca był zobowiązany do zapłaty pozostałej kwoty wartości rozliczeniowej, która nie została pokryta w powyższy sposób.

Wedle § 15 ust. 7 w przypadku, o którym mowa w 15 ust. 1 pkt 1 zdanie drugie, leasingodawca ma prawo upoważnić osobę lub firmę, która odbierze od leasingobiorcy pojazd. Koszty tej windykacji obciążają leasingobiorcę (leasingodawca zrefakturowuje na leasingobiorcę wynagrodzenie osoby lub firmy odbierającej pojazd lub uwzględni wysokość tych kosztów w dokumencie rozliczeniowym).

Zgodnie z § 15 ust. 8 w przypadku wcześniejszego zakończenia umowy leasingu, z winy leasingobiorcy, leasingodawca zleci wycenę pojazdu, a kosztami obciąży leasingobiorcę. Koszty wyceny zostaną uwzględnione w dokumencie rozliczeniowym wystawionym przez leasingodawcę.

Zgodnie z § 5 ust. 8 pkt 4 leasingodawca ma prawo obciążyć leasingobiorcę karą umową w wysokości 50 zł za każde zasadnie wysłane do leasingobiorcy upomnienie lub notę obciążeniową.

(dowód: Ogólne Warunki Umowy Finansowania Operacyjnego, k. 132-139)

Zgodnie z deklaracją wekslową (...) był uprawniona do wypełnienia weksła in blanco w każdym czasie, w razie zawarcia umowy przez (...) i wystawcę, w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez wystawcę jakiegokolwiek zobowiązania wobec (...) wynikającego z umowy, na sumę wekslową odpowiadającą wysokości wymagalnych zobowiązań pieniężnych wystawcy wobec (...) z tytułu umowy, nie wyższą jednak od kwoty 259.410,63 zł. (...) była uprawniona do opatrzenia weksła klauzulą „bez protestu” oraz datą płatności według swojego uznania, jednak nie wcześniejszą niż data zakończenia umowy. O dacie płatności wystawca winien być powiadomiony listem poleconym, wysłanym najpóźniej na 14 dni przed terminem płatności weksła na adres biura wystawcy. Wystawca był zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia (...) o zmianie adresu na piśmie pod rygorem nieważności. Brak takiego powiadomienia wywołuje ten skutek, iż pisma skierowane pod dotychczasowy adres wystawcy będą uznawane za skutecznie doręczone. Jako miejsce płatności weksła wystawca wskazuje siedzibę spółki (...). Koszt wystawienia weksła in blanco ponosił wystawca.

(dowód: deklaracja wekslowa, k. 14)

Pozwana A. W. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). W Centralnej Ewidencji i (...) Działalności Gospodarczej jako stałe miejsce wykonywania działalności gospodarczej i adres do doręczeń widnieje adres: (...)-(...) G., Al. (...).

(dowód: informacja z (...), k. 5)

Pismem z dnia 22 sierpnia 2018 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległych płatności w łącznej wysokości 5.480,91 zł w terminie do dnia 29 sierpnia 2019 roku pod rygorem wypowiedzenia umowy i odbioru pojazdu. Jednocześnie, powód obciążył pozwaną karą umową w wysokości 50 zł za wysłanie upomnienia.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty, k. 141, nota obciążeniowa, k. 142, kopia książki nadawczej, k. 143-145)

Na zaległości pozwanej składały się następujące należności:

- kwota 2.799,48 zł z tytułu opłaty leasingowej nr 11;
- kwota 2.799,48 zł z tytułu opłaty leasingowej nr 12;
- kwota 3.691,00 zł z tytułu opłaty leasingowej nr 13.

(dowód: faktury VAT, k. 159-161)

Pismem z dnia 6 września 2019 roku powód wypowiedział umowę leasingu w trybie natychmiastowym w związku z powstałą, nieuiszczoną zaległością, a także wezwał do zwrotu pojazdu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 13 września 2018 roku pod rygorem skorzystania z usług firmy windykacyjnej i obciążenia pozwanej kosztami windykacji. Wypowiedzenie zostało pozwanej doręczone w dniu 12 września 2019 roku.

(dowód: wypowiedzenie umowy, k. 146, zpo k. 147)

Wobec niezwrócenia samochodu przez pozwaną, przedmiotowy pojazd został odebrany w dniu 13 listopada 2018 roku przez firmę windykacyjną (...) sp. z o.o.

(dowód: protokół przejęcia pojazdu, k. 148)

Koszt zabezpieczenia przedmiotu leasingu wynosił 380 zł netto.

(dowód: faktura VAT, k. 162)

Wartość rynkowa przedmiotowego pojazdu została oszacowana przez M. Rzeczoznawstwo (...), (...) na kwotę 118.300 zł netto. Za wycenę pojazdu powód zapłacił wynagrodzenie w kwocie 210 zł netto.

(dowód: kosztorys, k. 149-152, faktura VAT wraz z załącznikiem, k. 163-164)

Powód sprzedał przedmiotowy pojazd za pośrednictwem niezależnej platformy akcyjnej za kwotę 119.000 zł netto tj. 146.370 zł brutto.

(dowód: faktura VAT, k. 153)

W dniu 22 lutego 2019 roku powód dokonał ostatecznego rozliczenia leasingu i ustalił wysokość zobowiązania pozwanej na kwotę 52.335,74 zł.

Zgodnie z rozliczeniem na zobowiązanie leasingobiorcy składały się:

- suma niezapłaconych opłat leasingowych brutto należnych leasingodawcy do dnia zakończenia umowy – 9.054,26 zł;
- naliczone do dnia rozliczenia koszty finansowe – 2.549,32 zł;
- wartość rozliczeniowa (suma rat leasingowych bez VAT należnych leasingodawcy od dnia przedterminowego zakończenia umowy do uzgodnionego w umowie terminu jej upływu oraz wartości końcowej, zdyskontowana stopą procentową zgodnie z OWUL) – 174.451,86 zł;

- koszty zabezpieczenia pojazdu (bez VAT) – 380 zł;

- koszty opinii biegłego (bez VAT) – 210 zł

tj. łącznie 186.645,44 zł. Następnie, powyższą kwotę pomniejszono o kwotę 134.309,70 zł stanowiącą sumę kwoty 119.000 zł (kwota netto uzyskana ze sprzedaży pojazdu po potrąceniu kosztów sprzedaży) oraz kwoty 15.309,70 zł tytułem zwróconych składek ubezpieczeniowych OC/AC.

(dowód: ostateczne rozliczenie, k. 154-156)

W dniu 30 lipca 2019 roku powód uzupełnił weksel na sumę wekslową wynoszącą 52.335,74 zł, a także opatrzył datą płatności – 14 sierpnia 2019r. oraz miejscem płatności – W. i klauzulą „bez protestu”.

(dowód: kopia weksła własnego, k. 18, oryginał zabezpieczony w sekretariacie)

Pismem z dnia 30 lipca 2019 roku powód wezwał A. W. do wykupu weksła w terminie do dnia 14 sierpnia 2019 roku, wskazując, że weksel został uzupełniony na kwotę 52.335,74 zł, wynikającą z rozliczenia ostatecznego umowy finansowania operacyjnego nr (...). Powód wskazał, że oryginał weksła jest dostępny do wglądu w jego siedzibie przy ul. (...) w W.. Przedmiotowe wezwanie zostało skierowane na adres (...)-(...) G., Al. (...) i zostało doręczone w dniu 5 sierpnia 2019 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 30 lipca 2019r., k. 10, potwierdzenie odbioru, k. 12)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił na podstawie dowodów z dokumentów. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i autentyczności przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych w postaci umowy leasingu, ogólnych warunków umowy, faktur VAT, wypowiedzenia umowy leasingu, weksła własnego, deklaracji wekslowej, a także wezwań do zapłaty oraz do wykupu weksła. Zważyć bowiem należy, iż większość spośród wyżej wymienionych dokumentów została złożona w oryginale, zaś pozwana nie próbowała w toku niniejszego postępowania podważać prawdziwości wyżej wskazanych dokumentów prywatnych ani też nie kwestionowała tego, że podpisy widniejące pod oświadczeniami zawartymi w tych dokumentach prywatnych nie należą do osób wskazanych jako ich wystawcy. W związku z powyższym, w ramach swobodnej oceny dowodów, Sąd uznał, że przedstawione przez stronę powodową dokumenty przedstawiają rzeczywistą treść stosunku wekslowego oraz stosunku podstawowego łączącego strony, a także faktyczny przebieg współpracy stron.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd pominął natomiast dowód z przesłuchania stron, albowiem wszelkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione za pomocą dowodów z dokumentów. Nadto, należało mieć na względzie, że żadna ze stron nie stawiała się na rozprawę.

Swoje roszczenia powód wywodził z weksła in blanco wystawionego przez pozwaną w celu zabezpieczenia roszczeń powoda wynikających z umowy leasingu zawartej w dniu 13 września 2017 roku, a następnie wypełnionego przez powoda na sumę wekslową 52.335,74 zł i opatrzonego datą płatności na dzień 14 sierpnia 2019 roku. W związku z powyższym podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. – Prawo wekslowe (tekst jednolity Dz.U. z 2022 r. poz. 282; dalej: Prawo wekslowe). Zgodnie z art. 104 Prawa wekslowego odpowiedzialność wystawcy weksła własnego jest taka sama, jak akceptanta weksła trasowanego. Natomiast w myśl art. 28 prawa wekslowego przez przyjęcie trasat zobowiązuje się do zapłacenia weksła w terminie płatności.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należy, iż podstawowy zarzut strony pozwanej dotyczył nieprzedstawienia jej przez powoda weksła do wykupu. Pozwana utrzymywała, że nie otrzymała wezwania, gdyż nie zamieszkiwała pod adresem, na który powód skierował korespondencję. Zgodnie z art. 38 Prawa wekslowego

posiadacz weksłu, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następnych dni powszednich. Jak wskazuje się w orzecznictwie poinformowanie wystawcy weksła własnego o możliwości zapoznania się z oryginałem weksła w dniu oraz miejscu jego płatności może być uznane za spełniające wymaganie określone w art. 38 ustawy Prawo wekslowe. Przedstawienie weksła nie łączy się z koniecznością fizycznego okazania oryginału weksła „do oczu” dłużnikowi głównemu. Wystarczające jest w tej mierze stworzenie wystawcy weksła własnego przez posiadacza weksła realnej możliwości zapoznania się z oryginałem weksła w miejscu jego płatności. W takim przypadku przedstawienie weksła do zapłaty następuje nie z chwilą wystosowania do wystawcy stosownego zawiadomienia, ale w dniu, w którym mógł on faktycznie dokonać oględzin weksła i ustalić, czy jest zobowiązany do jego zapłaty (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2001 r., III CKN 322/00, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 maja 2021 r., I ACa 594/20, L.). Podkreślić także należy, że przedstawienie weksła do zapłaty nie jest warunkiem zachowania praw przeciw głównemu dłużnikowi, akceptantowi lub wystawcy weksła własnego oraz ich poręczycielom. Oznacza to, że brak przedstawienia do zapłaty lub nieprawidłowe przedstawienie powoduje utratę roszczeń wekslowych do dłużników zwrotnie zobowiązanych (art. 53 ust. 1 Prawa wekslowego) z wyjątkiem dłużników głównych. Głównym dłużnikom weksel może być przedstawiony także w terminie późniejszym, aż do upływu przedawnienia (por. wyrok SN z 10 lutego 2010 r., V CSK 288/09, L.; wyrok SA w Poznaniu z 26 lutego 2009 r., I ACa 678/08, L.; wyrok SA w Warszawie z 4 grudnia 2006 r., VI ACa 518/06, L.).

Zdaniem Sądu zarzut pozwanej jest całkowicie bezzasadny. Przede wszystkim należało mieć na względzie, że przed wytoczeniem powództwa, w dniu 30 lipca 2019 roku powód skierował do pozwanej A. W. wezwanie do wykupu weksła. Przedmiotowe wezwanie zostało wysłane na adres - (...)-(...) G., Al. (...). Zgodnie z danymi ujawnionymi w Centralnej Ewidencji i (...) Działalności Gospodarczej (k. 5) powyższy adres stanowi stałe miejsce wykonywania działalności gospodarczej przez pozwaną i został przez nią zgłoszony jako adres do doręczeń. W świetle powyższego nie budzi żadnych wątpliwości, że adres ten był aktualny także w dniu skierowania wezwania. Co istotne, strona powodowa wykazała, przedkładając elektroniczny dokument doręczenia, że w dniu 5 sierpnia 2019 roku wezwanie do wykupu weksła zostało faktycznie doręczone. Niezależnie od powyższego należało zwrócić uwagę, że zgodnie z treścią deklaracji wekslowej wystawca weksła był zobowiązany do niezwłocznego powiadomienia powoda o zmianie adresu na piśmie pod rygorem nieważności, a brak takiego powiadomienia wywoływał ten skutek, iż pisma skierowane pod dotychczasowy adres wystawcy były uznawane za skutecznie doręczone. Zatem, nawet gdyby pozwana nie podjęła korespondencji przesłanej na wyżej wskazany adres, albo zmieniła adres do doręczeń bez zawiadomienia powoda, to – w świetle łączącego strony stosunku prawnego – wysłanie wezwania do wykupu weksła na adres wskazany w treści umowy należało uznać za skuteczne. W toku niniejszego postępowania pozwana w żaden sposób nie udowodniła, że zawiadomiła powoda o zmianie danych adresowych. W świetle powyższych rozważań za nieuzasadniony należało uznać również kolejny zarzut pozwanej dotyczący nadużycia prawa podmiotowego przez powoda poprzez uzupełnienie weksła w sytuacji, gdy pozwani nie mieli wiedzy o wezwaniu do wykupienia weksła. Jak wskazano powyżej, wezwanie zostało przesłane na aktualny adres wystawcy weksła i zostało mu doręczone.

Pozwana zarzuciła także naruszenie art. 10 Prawa wekslowego w zw. z art. 65 § 2 k.c. i art. 56 k.c. przez uzupełnienie weksła wbrew celowi i zamiarowi stron wskazanemu w deklaracji wekslowej. Jak wywodziła z treści deklaracji wekslowej wynika, że weksel został wystawiony jako zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy leasingu nr (...), zaś w rozumieniu stron określenie „zabezpieczenie” miało rzekomo dotyczyć okoliczności braku możliwości zaspokojenia wierzyciela, a nie występowania zabezpieczenia obok wierzytelności uprawnającego wierzyciela do wyboru sposobu zaspokojenia swej wierzytelności. Uzasadnienie powyższego zarzutu w zarzutach od nakazu zapłaty jest całkowicie niezrozumiałe dla Sądu zarówno pod względem gramatycznym jak i logicznym. Nadto, argumentacja nie została rozwinięta przez pozwaną w dalszych pismach procesowych. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż ustalenie zgodnego zamiaru stron możliwe było jedynie na podstawie dowodu z zeznań uczestników czynności prawnej. Tymczasem, pozwana nie zaferowała żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, w szczególności nie stawiała się na rozprawie i nie złożyła zeznań. Tym samym nie ma żadnych podstaw, aby zapisy deklaracji wekslowej rozumieć w sposób odmienny od ich literalnego znaczenia.

W zarzutach od nakazu zapłaty i kolejnych pismach procesowych pozwana wskazywała także na konieczność przeniesienia sporu na płaszczyznę stosunku podstawowego tj. umowy leasingu. Jak wskazuje się w judykaturze po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksła gwarancyjnego, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997r., I CKN 48/97, L.). Nadto, należy podkreślić, że w judykaturze utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym w postępowaniu nakazowym po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną, wynikającą z łączącego strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony weksel gwarancyjny (por. uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 7 stycznia 1967r. III CZP 19/66, OSNCP 1968, z. 5, poz. 79 i uchwała Połączonych I.: Cywilnej oraz Pracy i (...) z dnia 24 kwietnia 1972r. III PZP, OSNCP 1973, z. 5, poz. 72). Należy przy tym zaznaczyć, że owo "przeniesienie" nie skutkuje zmianą podstawy sporu - ze stosunku prawa wekslowego na stosunek prawa cywilnego. Odwołanie się w zarzutach od nakazu zapłaty do stosunku podstawowego prowadzi jedynie do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego. Nadal więc przedmiotem sporu jest roszczenie wekslowe, z tą tylko różnicą, że przy uwzględnieniu również stosunku podstawowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 marca 2011r., II CSK 311/10, OSNC-ZD 2011/3/66). Nie ma podstaw do tego, aby ciężar dowodzenia okoliczności ze stosunku podstawowego uzasadniającego uzupełnienie weksła przerzucać na wierzyciela wekslowego. W procesie wekslowym dowód przeciwny, a więc nieistnienia wierzytelności, zostaje przerzucony na dłużnika, a to w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania weksła (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 25 lipca 2018r., V ACa 302/18, L.). W świetle przytoczonego orzecznictwa nie budzi wątpliwości, że po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wystawca weksła ma możliwość zgłoszenia zarzutów dotyczących stosunku podstawowego. Jednak w niniejszym przypadku, pomimo dość obszernych wywodów dotyczących możliwości przeniesienia sporu na kanwę stosunku podstawowego, pozwana nie zgłosiła żadnych merytorycznych zarzutów odnośnie istnienia i wysokości zobowiązania wynikającego z umowy leasingu. Natomiast, powód przedłożył kompletną i zupełną dokumentację dotyczącą zawarcia, wykonywania, rozwiązania i rozliczenia umowy leasingu. Przede wszystkim załączył oryginał umowy leasingu opatrzony podpisami stron, co pozwoliło na ustalenie, że pomiędzy stronami faktycznie doszło do zawarcia ważnej umowy. Nadto, wykazał, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy z uwagi na zaległości leasingobiorcy w spłacie rat leasingowych. Oświadczenie leasingodawcy zostało osobiście doręczone pozwanej w dniu w dniu 12 września 2019 roku i było poprzedzone pisemnym wezwaniem do zapłaty. Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, które wskazywałyby, że spłaciła zadłużenie. Nadto, powód w sposób nader dokładny i szczegółowy wyjaśnił sposób, w jaki umowa została przez niego rozliczona, wskazał na podstawy poszczególnych uwzględnionych w rozliczeniu należności. Pozwana nie wniosła żadnych zarzutów merytorycznych odnośnie przedstawionego rozliczenia, nie wskazała, które pozycje uwzględnione w rozliczeniu nie miały podstawy prawnej w umowie, ani też nie twierdziła, by którekolwiek zostały zawyżone przez leasingodawcę. Zważyć także należało, że powód przedstawił faktury dokumentujące poniesione przez niego koszty związane z odebraniem pojazdu od leasingobiorcy, wyceną pojazdu i jego zabezpieczeniem. Podkreślić należy, iż wszystkie uwzględnione przez leasingodawcę koszty mają swoją podstawę w postanowieniach Ogólnych Warunków Umowy Finansowania Operacyjnego, których dokładny tekst przytoczono w ustaleniach stanu faktycznego. Zauważyć także należy, iż dokonana przez leasingodawcę wycena pojazdu nie była arbitralna i dowolna. Sprzedaż pojazdu nastąpiła bowiem za pośrednictwem portalu aukcyjnego, nadto pozwana miała – zgodnie z § 15 ust. 2 (...) prawo wskazania na piśmie potencjalnego nabywcy pojazdu, z czego jednak nie skorzystała. Zatem, reasumując tę część rozważań należy wskazać, że mimo podnoszonych przez pozwaną twierdzeń odnośnie konieczności przeniesienia sporu na płaszczyznę stosunku podstawowego, nie wykazała ona, że powodowi nie przysługiwała wierzytelność zabezpieczona wekslem. W związku z powyższym należało uznać, że weksel został przez powoda wypełniony prawidłowo, zgodnie z treścią deklaracji wekslowej. Tym samym powód udowodnił, że na podstawie stosunku podstawowego przysługiwała mu wierzytelność o zapłatę kwoty 52.335,74 zł, na jaką opiewał nakaz zapłaty, a także o zapłatę dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonych od dnia wniesienia pozwu.

Mając powyższe na względzie, uznając powództwo za uzasadnione co do zasady i wysokości w świetle art. 28 i 104 Prawa wekslowego, Sąd utrzymał – na podstawie art. 493 § 4 k.p.c. – w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Gdyni w dniu 18 grudnia 2020 r. w sprawie o sygnaturze akt I Nc 203/20 w całości przeciwko pozwanej A. W..

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy obciążył nimi pozwaną, która uległa w niniejszym sporze. Jednocześnie, zważywszy, iż pozwana uiściła opłatę sądową od zarzutów przy ich wniesieniu, a koszty zastępstwa procesowego zostały zasądzone na rzecz strony powodowej w nakazie zapłaty, należało uznać, że wszelkie koszty obciążające pozwaną zostały już uiszczone.